

— Ела тука малко, дъще, да ти кажѣм . . .

— Явка приближи и дълуна на майкѣ си ражкѣ, като ѣж попыта какъ е минѣла нощтъ.

— Много злѣ ѣм минѣхъ отговори болната, и то поради тебе!

Явка наведе главѣ безъ да отговори нищо.

— Ей, послѣдува майката, поради тебе която съкращава твой днитъ оми съ безумиѣтѣ си главѣ! Поради тебе която неразбирашъ че всяко твое неписание ми лишава по единъ день отъ съществуваніето оми! . . . че гнѣмамы вече нищичко! . . . че всичко що има тука вѣтрѣ въ къщи не е вече наше! . . . и че врьзъ това дѣто лежъ боина че мя направилъ да теглѣмъ и отъ главѣ, защото невиниѣ да прѣстанешъ да не давашъ на туй дѣло отъ нова малкото що нмѣмъ, и което тѣмъ не имъ е нужно.

— О майко моя, прости ми, молихъ ти си, погълви Явка задивяванетоъ съзлы. Азъ мислѣхъ че не съмъ сторила злѣ!

— Най послѣ, продължаваше болната, което стаякло, стаякло, да оставимъ това! Но надѣхъ се цомъ съмне да изпълнишъ тѣзи хора, които тѣ безумиѣто си прибрана и на които прѣсѣтвието ми тели и ми досажда . . .

— Тѣй ще направѣмъ, майко, едва порука Явка.

— Е, хайде направа го скоро! . . . не дѣи забравя че ми трѣбашъ, и не дѣи жертвува вече майкѣ си заради тѣзи непознатѣ! . . .

— Тѣй ще сторѣжъ, майко, отвѣрнѣ пакъ момичето.

Послѣ остави стаяктѣ и слѣзе бавно инѣзъ събоктѣ, като ся биеше съ умъ какъ ще може да изпълни неприятното послание съ което ѣж натовари майка ѣй.

Нищичко не ѣй раждаше главата, ѣи когато стигнѣ на пѣтя ѣа инскѣтъ стаякъ не ѣй стигаше умѣтъ какъвы думы да изнамерѣи за да каже на злочестѣйтъ яранѣиѣ, да потѣренѣи на друго мѣсто по-гостолубиво прибѣжише. Сърцето ѣй тупаше